

Легенда

Микола Вороний

Дівчину вродливу юнак покохав:
Дорожче від неї у світі не мав.
І клявся, божився, що любить її
Над сонце, над місяць, над зорі ясні.

"Тебе я кохаю. За тебе умру...
Віддам за кохання і неньку стару!"
Та мила його не боялась гріха:
Була, як гадюка, зрадлива, лиха.

Всміхнулась лукаво і каже йому:
"Не вірю, козаче, коханню твому".
"Як справді кохаєш, як вірний єси,
Мені серце неньки живе принеси".

Юнак мов стерявся: не їв і не спав,
Три дні і три ночі він десь пропадав.
І стався опівночі лютий злочин:
Мов кат, витяв серце у матері син...

І знову до милої, з серцем в руках,
Побіг, і сажений гонив його жах.
Ось-ось добігає, не чуючи ніг...
Та раптом спіткнувся і впав на поріг.

І серденько неньчине кров'ю стекло,
І ніжно від жалю воно прорекло...
Востаннє озвалось до сина в ту мить:
"Мій любий, ти впав... чи тебе не болить?"